یادداشت

قرقیزستان در مسیر تجربه دموکراسی

اردشیر زارعی‌قنواتی

همه‌پرسی قانون اساسی قرقیزستان در روز یکشنبه ۲۷ ژوئن در نوع خود می‌تواند نقطه عطفی در تغییر ساختار سیاسی در حوزه آسیای مرکزی به حساب آید. بنا به گفته «رزا آتنبایوا» رئیس‌جمهوری موقت این کشور، با شرکت حدود ۶۵ درصد واجدین شرایط در رای‌گیری و رای مثبت حدود ۹۰ درصد شرکت‌کنندگان «قانون اساسی جدید قرقیزستان، به تصویب رسید». طبق قانون اساسی جدید قرقیزستان از این پس بسیاری از اختیارات ریاست‌جمهوری به پارلمان و مسند تازه نخست‌وزیری محول می‌شود. مردم همزمان به یک حکم دولتی نیز رای دادند که در آن آمده است که ریاست‌جمهوری خانم آتنبایوا تا پایان ۲۰۱۱ اعتبار دارد و به جهت اعتبار بخشیدن به این اقدام قید شده است که وی در انتخابات ریاست‌جمهوری بعد از این دوران انتقالی حق کاندیداتوری مجدد نخواهد داشت. این کشور تازه استقلال‌یافته از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی همچون دیگر رژیم‌های سیاسی این حوزه ژئوپولتیک همواره تحت تاثیر التهابات درونی و چالش‌های بیرونی مبتنی بر نظم ریاستی شبه‌دیکتاتوری بوده است که پنج سال قبل دولت «عسکر آقایف» را در تقابل با مردم قرار داد و چند ماه پیش نیز با شورش مردمی به زمامداری دولت «قربان‌بیک باقی‌اف» پایان داد. از آنجا که تا به امروز تغییر دولت‌ها و زمامداران در قالب شورش‌های شبه‌انقلابی در چارچوب نظام سنتی ریاستی صورت پذیرفته بود، همه‌پرسی قانون اساسی و نتایج آن می‌تواند به عنوان تجربه جدیدی در ساخت درونی آن کشور تلقی شود. تغییر نظام ریاستی به نظام پارلمانی در قرقیزستان در شرایطی که این کشور طی هفته‌های اخیر با بزرگ‌ترین چالش‌های سیاسی و درگیری‌های قومی بین اکثریت قرقیز با اقلیت ازبک در جنوب روبه‌رو بوده است، اهمیت دوچندانی پیدا می‌کند. تصویب قانون اساسی جدید قرقیزستان با انتقاد بسیاری مواجه بوده است ولی توسط سازمان ملل متحد، روسیه و امریکا مورد حمایت قرار گرفته است. هرچند در کوتاه‌مدت به نظر نمی‌رسد برگزاری همه‌پرسی قانون اساسی تمام مشکلات ساختاری و امنیتی قرقیزستان را حل کند اما در صورت نهادینه شدن این روند، مسیری آغاز می‌شود که نه‌تنها این کشور که حتی منطقه پیرامونی را نیز تحت تاثیر قرار خواهد داد. انجام این همه‌پرسی و نتایج حاصل از آن در شرایط کنونی اقدام به تغییری اساسی در ساخت سیاسی-اجتماعی این کشور و منطقه است که می‌تواند از چند زاویه بااهمیت و تاثیرگذار به حساب آید.

۱- تثبیت روند دموکراتیک: تجربه دو دهه اخیر نشان داده است کشورهای منطقه آسیای مرکزی و قفقاز پس از کسب استقلال در جهت دموکراتیزه کردن ساخت سیاسی حرکت نکرده‌اند. در این گروه از کشورها سنت‌های حاکمیت تک‌حزبی میراث دوران اتحاد با یک سنت عقب‌مانده‌تر در محیط تاریخی خود معاوضه شد که به جای قدرت حزب، قدرت فردی حاکم وقت که تبلوری از استبداد شرقی بود، جایگزین شد. در بعضی از کشورهای آسیای مرکزی همچون ترکمنستان و ازبکستان حتی مانیفست حزب کمونیست، کتاب رئیس‌جمهوری به عنوان راهنمای عمل نوشته شد و مجسمه حاکم وقت در جایگاه قدسی قرار گرفت. هرچند در مقایسه تا حدودی موقعیت قرقیزستان نسبت به همسایگان خویش در این خصوص بهتر بوده است اما همین کشور نیز شیپور دموکراسی را معمولاً از سمت گشادتر آن می‌نواخت. حاکمیت فردی و قدرت خانوادگی حاکمان وقت به دلیل عدم وجود ساخت پایه دموکراتیک در نظم سیاسی- اجتماعی این جوامع، عبور به سمت دموکراتیزاسیون را سلب کرده و نظام ریاستی نیز بهترین ابزار برای اعمال چنین سیاستی بود. هم‌اکنون قرقیزستان با حرکت به سمت نظام پارلمانی در صورت عدم دخالت عوامل اخلال‌کننده می‌تواند اولین گام‌های خود را در حرکت به سمت نهادینه کردن حداقل‌های دموکراسی برداشته و ثبات سیاسی- قومی در کشور را قوام بخشد. در نظام پارلمانی با توجه به عدم تمرکز و تقسیم قدرت، بدون شک سهم اقلیت‌های سیاسی و قومی نیز افزایش یافته و به خصوص به لحاظ درگیری‌های قومی چند هفته اخیر در این کشور چشم‌انداز ثبات و توسعه در چارچوب دموکراتیک هم تا حدودی حاصل می‌شود.

۲- مشروعیت قدرت در شرایط بی‌ثباتی سیاسی: دولت موقت رزا آتنبایوا در یک اقدام سمبلیک همزمان با همه‌پرسی، از یک طرف مشروعیت دولت تا پایان ۲۰۱۱ میلادی و برگزاری انتخابات سراسری را تا حدود زیادی بیمه کرد و از طرف دیگر با اعلام عدم صلاحیت خود برای شرکت در مسند ریاست‌جمهوری بعد از این تاریخ، هراس از ظهور یک دیکتاتور تازه را در اذهان عمومی از بین برد. این موضوع در وضعیتی که قرقیزستان به شدت درگیر بی‌ثباتی سیاسی و تنش‌های قومی است به لحاظ درونی می‌تواند در جهت آرامش ملی بوده و به لحاظ بین‌المللی حمایت بیشتر جامعه جهانی را از دولت بیشکک افزایش دهد. وی با زیرکی در روزهای منتهی به برگزاری همه‌پرسی با اسکان در شهر اوش به عنوان مرکز تنش‌های قومی در جنوب، همچنین توانست به میزان زیادی اعتماد اقلیت ازبک برای بازگشت به موطن خود و آینده‌ای مطمئن‌تر را رقم بزند.

۳- تاثیرگذاری بر محیط پیرامونی: تغییر نظام ریاستی به نظام پارلمانی نه‌تنها در قرقیزستان بازتاب گسترده‌ای خواهد داشت که قادر است سایر کشورهای اتحادیه شوروی سابق را که طی دو دهه اخیر در چنبره قدرت زمامداران موروثی گرفتار آمده‌اند نیز به تامل وادار کند. چنانچه در کوتاه‌مدت عوامل مختل‌کننده اوضاع قرقیزستان را از کنترل خارج نکند و مسیر کنونی در یک بستر آرام به حرکت خود ادامه دهد، این می‌تواند شروعی برای یک دگرگونی اساسی در منطقه پیرامونی هم به حساب آید. سیستم پارلمانی چنانچه به طور همزمان با یک فدرالیسم مبتنی بر حقوق شهروندی در چارچوب حکومت مرکزی پیوند بخورد، می‌تواند سرآغاز تجربه یک راه جدید باشد.

با درگیری خونین قرقیزها و ازبک‌ها

سوئیس آسیای مرکزی فروپاشید

ترجمه: محمدعلی فیروزآبادی

در «دانشگاه بین‌المللی آسیای مرکزی» که ساختمانی نوساز و مرتب با آجرهای قرمزرنگ است، ازبک‌ها و تاجیک‌ها و ترکمن‌ها و قرقیزهای جوان در کنار یکدیگر مشغول تحصیل هستند. این افراد از منطقه‌ای به اینجا می‌آیند که در واقع همه با هم سر دعوا دارند و وضعیت در مرزهای آن به گونه‌ای است که گاه کشاورزان و روستاییان خانه‌هایشان در یک کشور و زمین زراعی‌شان در کشور همسایه است.

این دانشگاه در نزدیکی مرز قزاقستان یعنی در شهر آرام توک‌ماک واقع در شمال قرقیزستان قرار دارد. از این شهر می‌توان به عنوان به اصطلاح جزیره دوستی در منطقه‌ای به شدت ناآرام در میان دریای مازندران و کوهستان تیان‌شان یاد کرد. از ۲۰ سال پیش این منطقه شاهد زورآزمایی قدرت‌های بزرگ یعنی روسیه، امریکا و چین برای نفوذ بیشتر است. اینجا گذرگاه محموله‌های بزرگ مواد مخدر پدرخوانده‌ها است؛ محموله‌هایی که مقصد آن اروپای غربی است. در اینجا جنبش‌های زیرزمینی اسلامگرا درصدد برپایی یک نظام خلافت طبق الگوی طالبان هستند. در اینجا طلا، نفت، گاز و اورانیوم هم وجود دارد. دره وحشتناک فرغانه هم در اینجا است یعنی همان دره‌ای که به خواست استالین ازبکستان و قرقیزستان و تاجیکستان را جدا کرد و از مدت‌ها پیش همچون یک بمب ساعتی است.

تاسیس این دانشگاه کورسویی از امید با خود به همراه آورد اما در حال حاضر آن ۵۵ هزار سکنه توک‌ماک به ویژه ساکنان محله‌های اقلیت ازبک در وحشت عملیات نژادپرستانه به سر می‌برند؛ همان اقدامات و عملیاتی که جنوب این کشور را دستخوش ناآرامی‌های شدید کرده است.

«عبدی مولان آبدوزوف» ۵۱ساله که صاحب یک شرکت ساختمانی و رستوران است، ظروف چینی آلمانی نفیس خود را پنهان و مرسدسش را در پارکینگی سرپوشیده پارک کرده و همسر و فرزندانش را به خارج فرستاده است. در اوایل بهار بود که همسایگان قرقیز با شعار «ازبک‌ها بیرون» رستوران وی را به آتش کشیدند. او با ترس می‌گوید: «برای تبدیل شدن به اوش دوم تنها یک جرقه کافی است.» دولت مرکزی در اوش یا همان دومین شهر بزرگ قرقیزستان دیگر حرفی برای گفتن ندارد. هنگامی که هفته پیش آن جمعیت خشمگین در خیابان‌های اوش به راه افتاد «رزا آتنبایوا» رئیس دولت انتقالی هیچ کاری از دستش برنیامد. او در ماه آوریل سلف فاسدش یعنی «قربان بیک باقی‌اف» را از کار برکنار کرده بود و حال خودش بدون هیچ‌گونه قدرتی ریاست این دولت را بر عهده دارد. آتنبایوا به جای اعزام یگان‌های وفادار به دولت به اوش تنها به ریختن اعلامیه‌های هوایی بر این شهر بسنده کرد. استراتژیست‌های آتنبایوا عقیده دارند خشم جایگزینی برای عقل نیست اما اوش شاهد این جایگزینی است. بر پایه گفته‌های رئیس دولت انتقالی نزدیک به دو هزار نفر در جنوب قرقیزستان کشته شده و احتمالاً ده‌ها هزار ازبک فرار کرده و اکثر آنها به ازبکستان رفته‌اند. جالب آنکه قرقیزهای مقیم ازبکستان هم در راه وطن‌شان یعنی جمهوری قرقیزستان هستند و این به معنای آن است که آتشی فراگیر آسیای مرکزی را تهدید می‌کند. جمعه دو هفته پیش در مسکو طرح‌های وزارت دفاع روسیه رسماً اعلام شد و بر اساس آن سربازان روسی برای حفاظت از تاسیسات مهم استراتژیک به منطقه اعزام می‌شوند.

آبدوزوف در حال حاضر به دنبال مشتری برای ملک مخروبه‌اش می‌گردد زیرا او هم می‌خواهد به ازبکستان برود و در آنجا زندگی جدیدی را آغاز کند، یعنی به همان کشوری که فردی به نام «اسلام کریم‌اف» بر آن حکم می‌راند؛ مردی که اپوزیسیون را از دور خارج می‌کند و فعالان حقوق بشر را به زندان می‌اندازد و برای روحانیون اسلامی قانون وضع می‌کند. اما قرقیزستان که زمانی «سوئیس آسیای مرکزی» بود از مدت‌ها پیش نظامی به نسبت دموکراتیک داشت. آبدوزوف می‌گوید:«من دموکراسی نمی‌خواهم و تنها در فکر امنیت همسر و فرزندانم هستم.»

ناآرامی‌ها و هرج و مرج در قرقیزستان ظاهراً ادعاهای اتوکرات‌های کشورهای همسایه را ثابت کرده است. آنها عقیده دارند تنها با یک حکومت اقتدارگرا می‌توان مردم این منطقه را در آرامش نگه داشت و به عنوان الگویی از حاکمان موفق مقتدر از چنگیزخان و تزارهای روس و استالین یاد می‌کنند.

کریم‌اف ۷۲ساله، دبیرکل حزب کمونیست ازبکستان، یعنی همان کشوری که با جمعیت ۲۹ میلیون نفری پرجمعیت‌ترین کشور آسیای میانه به حساب می‌آید، در سال ۲۰۰۵ تظاهرات مردم آندیجان را به خاک و خون کشید و از قرار معلوم ۱۵۰۰ نفر کشته شدند. تاجیکستان هم که جنگ داخلی خونینی را پشت سر گذاشت گرفتار باندهای خودسر است و امروزه «امامعلی رحمانف» بیش از آنکه بر این کشور حکومت کند، نوعی فرماندهی نظامی را اعمال می‌کند. ترکمنستان هم با آن کیش شخصیت عجیب و غریب در عمل از دنیای خارج به دور است و در قزاقستان خوابیده بر دریای نفت هم «نور سلطان نظربایف» حکومت دارد؛ همان کسی که در پارلمانی تک‌حزبی به عنوان رئیس‌جمهور مادام‌العمر انتخاب شد و طی هفته‌های اخیر جناب «پیشوای ملت» قانونی را ابلاغ کرد که در عمل انتخابات را به امری غیرضروری و بی‌معنی بدل می‌کند. نظربایف از مصونیتی آهنین برخوردار است و خانواده و افراد قبیله وی با تسلط بر منابع و نهادهای مهم ترکمنستان از جمله قدرتمندترین خانواده‌های آسیای مرکزی به شمار می‌آیند.

در این میان تنها قرقیزستان بود که وصله‌ای ناجور در میان کشورهای این منطقه محسوب می‌شد. اولین رئیس‌جمهور این کشور پس از استقلال یعنی «عسگر آقایف» اگرچه منافع خود را در نظر داشت اما به احزاب مخالف اجازه فعالیت داد و رویای یک راه ابریشم جدید را در سر می‌پروراند و اگرچه فرد واقع‌بینی بود اما به صراحت می‌گفت:«اگر مارکوپولو یک بار دیگر بخواهد از ایتالیا و از طریق منطقه ما به چین سفر کند شانسی ندارد زیرا این منطقه پر از گمرک، مرزبان‌ها و قوانین دست و پاگیر روادید است.» اما کریم‌اف هم پس از ۱۴ سال حکومت و بعد از کودتایی که با کمک‌های غرب علیه وی انجام گرفت، ساقط شد. «ادیل بایسالف» یکی از رهبران انقلاب گل لاله در سال ۲۰۰۵ می‌گوید: «انتخاب باقی‌اف برای دموکراسی یک عقبگرد بود.» بایسالف ۳۲ساله در حالی که در کافه‌ای در مرکز شهر بیشکک نشسته است به خاطر دو شکست پیاپی در تاریخ قرقیزستان احساس ناامیدی می‌کند.

بایسالف بلافاصله پس از انقلاب مخملی با باقی‌اف مرد جدید و قدرتمند قرقیزستان درگیری پیدا کرد زیرا وی همان مطبوعاتی را که به او در رسیدن به قدرت یاری کرده بودند، توقیف و «قرقیزستان کوچک ما را غارت کرد». آنچه بیش از همه بایسالف را خشمگین می‌کرد«سکوت امریکا در قبال تقلب باقی‌اف در انتخابات و سرکوب اپوزیسیون» بود. اما امریکا به قرقیزستان به عنوان راهی برای پشتیبانی از افغانستان نیاز داشت. جالب آنکه اعضای هیات‌مدیره یکی از بانک‌های قرقیزستان«ماکسیم» پسر باقی‌اف و تنی چند از سناتورهای امریکایی از جمله «باب دال» بودند.

بایسالف پس از سقوط باقی‌اف رئیس دفتر آتنبایوا شد اما سه هفته پیش از این مقام استعفا داد. آتنبایوا خواهان جایگزینی سیستم ریاست‌جمهوری با یک دموکراسی پارلمانی است. اگرچه این هدفی خوب به حساب می‌آید اما آیا می‌تواند راهی درست برای قرقیزستان باشد؟ بایسالف عقیده دارد رئیس دولت انتقالی هیچ تلاشی برای تحکیم قدرت خود نمی‌کند.

بی‌تردید آسیای مرکزی در آستانه یک وضعیت بغرنج و پیچیده است. ظاهراً دموکراسی در این منطقه کارایی ندارد و این خطر وجود دارد که اتوکرات‌ها تا مدت‌ها ملت‌های خود را سرکوب کنند و در نهایت شورش‌های اجتماعی و جنبش‌های زیرزمینی اسلامگرا برای مقابله با سرکوب سر برآورند. در هر حال هنوز هیچ راه برون‌رفتی از این وضعیت وجود ندارد.

منبع: اشپیگل

گفت‌وگو با رزا آتنبایوا

قرقیزستان تجزیه نمی‌شود

«رزا آتنبایوا» رئیس ۵۹ساله دولت انتقالی قرقیزستان در این مصاحبه در مورد قدرت و ضعف دولت خود می‌گوید.

-شما در ماه آوریل و پس از فرار باقی اف رئیس‌جمهور سابق به قدرت رسیدید. اما ریاست‌جمهوری شما برای مدت طولانی مشروعیت ندارد. چه چیزی را می‌خواهید تغییر دهید؟

در پایان ژوئن مردم در مورد یک قانون اساسی جدید تصمیم‌گیری می‌کنند. این همه‌پرسی می‌تواند در مورد سیاست‌های من هم باشد. پس از آن ما برای انتخابات آزاد برنامه‌ریزی خواهیم کرد؛ در مرحله اول انتخابات پارلمانی و سپس برای بالاترین مقام اجرایی کشور. من کاندیدا نخواهم شد و ریاست‌جمهوری موقت هم تا شش ماه دیگر پایان می‌گیرد.

-قرقیزستان در معرض تجزیه قرار دارد و شما کنترل‌تان را بر مناطق جنوبی از دست داده‌اید. آیا این زمان مناسبی برای همه‌پرسی است؟

قرقیزستان تجزیه نخواهد شد و وضعیت تثبیت می‌شود. در حال حاضر باید دشمن را از کار انداخت به خصوص آن تک‌تیراندازانی را که جنوب را ناامن کرده‌اند. دستگاه‌های اطلاعاتی ما نسبت به خشونت هماهنگ‌شده در آستانه همه‌پرسی هشدار داده‌اند و ما هم آماده خواهیم شد.

-همکاران شما در سایر جمهوری‌های اتحادیه شوروی سابق با قدرت مطلقه دیکتاتوری حکومت می‌کنند زیرا دقیقاً از همان بی‌ثباتی هراس دارند که در حال حاضر بر قرقیزستان حاکم است. چرا می‌خواهید یک دموکراسی پارلمانی برقرار کنید؟

زیرا این مساله با سنت و نوع زندگی قرقیزها هماهنگی دارد. زمانی ملت ما از ۴۰ قوم تشکیل می‌شد. با این حال سیستم ریاست‌جمهوری همواره به حکومت یک خانواده و عشیره منجر می‌شود. به همین خاطر این ملت دو بار از بیرون از کشور رئیس‌جمهور انتخاب کردند. آیا این وضعیت باید همچنان ادامه داشته باشد؟

-اما شما قدرتی ندارید. چگونه می‌خواهید حکومت‌تان را تحکیم کنید؟

شما اشتباه می‌کنید. تنها در عرض دو ماه بیشتر تلاش‌های براندازانه طرفداران و قبیله رئیس‌جمهور پیشین را خنثی کردیم. ما شاهد نوع جدیدی از ترور هستیم یعنی دامن زدن هدفمند به مناقشات قومی. با این حال در عرض همین دو ماه بیشتر از پنج سال حکومت فاسد باقی‌اف پیشرفت داشته‌ایم زیرا بهای سوخت و برق و آب کاهش یافته و بار دیگر آزادی عقیده و اجتماعات برقرار شده است.

-شاهدان در اوش از شلیک یگان‌های ارتش قرقیزستان به سوی ازبک‌های غیرنظامی گزارش می‌دهند. آیا در اوش محافلی وجود دارد که خواهان سقوط شما باشد؟

من در این مورد شکی ندارم که کلیه واحدهای ارتش به من وفادار هستند. ما در جنوب تنها ۹ خودرو زره‌پوش داریم و این یگان‌ها هم سعی می‌کنند مسالمت‌آمیز رفتار کنند. تعدادی از این خودروها در جریان حمله‌ها به دست شورشیان افتاد که البته مردم آنها را پس گرفتند. حمله‌کنندگان ربطی به دولت ندارند و مزدوران اجیرشده توسط نزدیکان باقی‌اف هستند.

-قرقیزستان تنها کشوری است که هم روسیه و هم امریکا در آن پایگاه نظامی دارند. ابرقدرت‌ها در اینجا برای توسعه نفوذ خود دست و پنجه نرم می‌کنند و با این حال تا به امروز کمکی به شما نکرده‌اند.

باید قبول کنیم بعضی روندها به صورت آزاردهنده‌ای طولانی هستند. اعزام یگان‌های حافظ صلح نیاز به زمان دارد.

-رسانه‌های امریکایی خبر می‌دهند شما در آغاز تلاش بیهوده‌ای برای جلب کمک‌های واشنگتن به خرج داده‌اید و سپس سراغ کرملین رفته‌اید.

این درست نیست. ما با مسکو گفت‌وگوهای بسیار پرثمری را انجام می‌دهیم. اما از امریکایی‌ها تقاضای ارسال خودروهای زرهی و نارنجک‌های اشک‌آور کرده بودیم که نیروهای امنیتی ما بتوانند به وسیله آن شبه‌نظامیان شورشی را متوقف کنند.

نگاه

در مورد مسائل جهانی

اوباما و عبدالله مواضع مشترک دارند

گروه بین‌الملل: سران امریکا و عربستان پس از ملاقات روز سه‌شنبه با یکدیگر در کاخ سفید بیانیه مشترکی صادر کردند که نشانگر دیدگاه یکسان آنها در مورد اغلب مسائل جهانی است. اعلامیه رسمی کاخ سفید که پس از دیدار باراک اوباما و ملک عبدالله منتشر شده، می‌گوید سران دو کشور درباره برنامه اتمی ایران، اوضاع افغانستان و پاکستان، راه‌های مقابله با گروه‌های افراطی و نیز مذاکرات صلح خاورمیانه با یکدیگر گفت‌وگو کرده‌اند. رئیس‌جمهوری امریکا در نخستین اظهارنظر خود پس از ملاقات با ملک عبدالله گفت ضیافت ناهار او با پادشاه عربستان دربرگیرنده گفت‌وگوهایی درباره مسائل راهبردی متفاوتی بوده است، موضوع‌هایی مانند ایران، پاکستان و افغانستان. به گفته رئیس‌جمهوری امریکا «اهمیت یک پیشرفت چشمگیر در مسیر ایجاد یک سرزمین مادری فلسطینی برخوردار از امنیت در کنار یک دولت امن و مرفه اسرائیلی» از دیگر موضوع‌های طرفین بوده است. به گفته کاخ سفید، «اوباما و ملک عبدالله ابراز امیدواری کردند گفت‌وگوهایی میان اسرائیلی‌ها و فلسطینی‌ها، برای نزدیکی میان این دو صورت گیرد، تا زمینه را برای مذاکرات مستقیم برای تشکیل دو دولت همجوار در صلح هموار سازد.» تحلیلگران می‌گویند سعودی‌ها قصد دارند اوباما برای ادامه مذاکرات صلح بر نتانیاهو فشار بیاورد و در مناطق اشغالی فلسطینی شهرک‌سازی‌ها را متوقف کند. گفتنی است ملک عبدالله پادشاه عربستان در سال ۲۰۰۲ پیشنهادی ارائه کرد که بر اساس آن برای برقراری صلح میان اسرائیل و فلسطینیان کشورهای عرب رژیم اسرائیل را به رسمیت خواهند شناخت به شرط آنکه این رژیم از مناطق اشغالی فلسطینی خارج شود و دولت مستقل فلسطینی را در همجواری خود به رسمیت بشناسد. کاخ سفید در بیانیه رسمی خود در مورد ملاقات عبدالله و اوباما همچنین درباره ایران مدعی شد: «دو رهبر حمایت قاطع خود را از تلاش‌های گروه ۱+۵ درباره برنامه اتمی ایران بیان کردند و از ایران می‌خواهند به تعهدات بین‌المللی‌اش در برابر شورای امنیت سازمان ملل متحد و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی عمل کند.» شورای امنیت سازمان ملل متحد به تازگی دور تازه‌ای از تحریم‌ها را برای وادار ساختن تهران به دست کشیدن از غنی‌سازی اورانیوم تصویب کرده است. این در حالی است که اتحادیه اروپا و امریکا نیز به طور یکجانبه اقدام به اعمال تحریم‌های دیگری علیه ایران کرده‌اند. جمهوری اسلامی بارها اعلام کرده برنامه هسته‌ای خود را با اهداف صلح‌آمیز پیگیری می‌کند و تاکید دارد به پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای (ان‌پی‌تی) پایبند است. پس از این ملاقات ملک عبدالله بسیار کوتاه سخن گفت و در دفتر بیضی ویژه ریاست‌جمهوری امریکا، از باراک اوباما به خاطر میهمان‌نوازی تشکر کرد و دوستی میان دو کشور را ستود.